

fizető számára pedig minden hónapban a nívós, komoly folyóiratot, amely saját helyi problémáin kívül más vidéki városok hasonló problémáival is megismertet. Ez az átmeneti helyzet természetesen áttörhető, és amely folyóirat saját erőivel fenn tudja tartani magát, — persze nemcsak anyagilag, hanem szellemileg és színvonalban is, — az a maga számára megoldotta a vidéki folyóiratok problémáját. Átmenetileg a legjárhatóbb útnak azonban a folyóiratok közös vállalkozásba bocsátkozása mutatkozik s ez a megfelelő állami támogatással előbb-utóbb lehetővé teszi a jelenleg utópiának látszó célt: a magasszínvonalú, demokratikus szellemű, helyi jellegű és mégis országos érdekű, anyagilag is szolidan megalapozott, népszerű vidéki folyóiratot.

KESZI IMRE

DÚDOLÓ

Ágyaz a szél reszkető fénynek
dunyhás felhők melengtetnének.
Párálló csöndben szó botorkál,
pólyás ősz rí fonnyadt bokornál.

Hozzám húzódsz, — pilládat érzem:
lehelletemre húnvó két szem
didergésem óvja, takarja —
nyári fények barna avarja.

Vacog a csönd, — szoknyádat fogja, —
csetlik-botlik árnyad porontya:
melegedni melledhez bújna,
s játszadozna csöpp-csontú ujjá.

Remegés rezdül s mint a húron,
cincogok egyszál árva búmon.
Szél bűg, vetközteti a fákat,
ráncos levélen rozsdás bánat

köd-könnye csillan. — Nő az árnyék,
mégis, mintha napfényvé válnék:
sugár-karral vetköztetnélek
s habos dalomban fürdetnélek.

S ha már fáznál, testedre inget
sóhajból szabnék s napfény-hintett
pöttvös ruhába bújthatnálak
s kifestene pőrén a vállad.

Dúdolgatok. Kinn pólyás ősz rí.
Jó volna enyhe teát főzni,
betakarózni egymás mellett
s dorombolna álmos lehellet.

LAKATOS PÉTER PÁL.

SZERETLEK, MINT A KENYERET

Szeretlek, mint a kenyeret
és soha meg nem únlak.
Ráglak, ízlellek szüntelen,
míg szemeim ki nem húnynak.

Új íz vagy számban s szüntelen
csitítom mohó éhem,
nem tudok eltelni veled
s ha elhagysz, meghalok éhen.

LAKATOS PÉTER PÁL

ÉNEK MAGAMRÓL

Arca barázdás, mégsincs kenyere,
Harminchét éves, van két gyereke.
Van anyja, aki megtöpörödött
a fájdalom fődözéke mögött.

A háta görbe s görbén járt sokat,
lázadó lett s lázított másokat.
Lecsapott rá a társadalmi rend:
pusztuljon el, aki balra kileng.

Kenyere nincs, mert harc a kenyere
és forradalmi dallal van tele.
S ha csordultig telik s buggyan a dal,
az ügyész úr hús fogházat javall.

Már kétszer ült, a lomha hónapok
a fogházban köszöntek jónapot
és döngtek durva fegyörlábakon.
Hű zárkatársa volt: a fájdalom.

S míg ült, az asszony, akit szeretett,
kívül-belül pőrére vetkezett:
a túlsó sáncon pénzért kéj ropog,
emitt szegénység, nyűvő, vén robot

dohog, köhög s tüdőt, dühöt zihál
a tőke vasbeton bástyáinál.
És sokszor könny csurog és vér zuhog
s a lázadó torkán selvemhurok

szorul, úgyám! Asszonyt nem szépít ez,
 jobb árulni a testet és hitet.
 Akad vevő, mert kell az áruló
 s a fiatal, friss asszony-árú jó.

Hej Péter Pál! puhulj, már nincs kenyér
 s arculcsapott a szeretett tenyér
 és árkos arcodon a gond-kuvasz
 már vénkedő, rekedt hangon ugat.

Ugat bizony. S majd egyszer döglik ám.
 Helyette fegyver búvik meg simán
 és hús mosoly az árkok fenekén
 s gond-fegyver kattog villó feneként

úgyám! Őlében búvik két gyerek:
 pislákoló fény, — két láng remeg
 s ha elsötétülnek az útjai,
 két lánggal fog világot gyújtani.

Faluból jött, a nyalábok szele
 sodorta vissza: nem volt kenyere
 a városban, csak kegyelem-kenyér
 s vágott a szó: na itt van, hát egyél!

Harminchét éves. Kőd a kenyere.
 Most édesanyja vesződik vele.
 S ha könny csillan vonagló ráncokon,
 gépfegyvert hall a barrikádokon.

Kővágóórs, 1935. január

LAKATOS PÉTER PÁL